

Умоцуйтеся зручніше на нашому літай-килімі, маленькі читачі та слухачі, — скоро він вирушає до чарівного світу народних казок! Тут розсікає повітря своїми сильними крилами крилатий кінь, а хоробрі та мудрі дівчата не лякаються страшних люджерів, дракон охороняє свої незліченні скарби, веселі мавпочки намагаються дістати з колодязя срібний місяць, а хоробрий Таро-Силач і крихітний Іссумбосі вирушають в небезпечну подорож. Там, в далеких краях, де зачаїлася зла чаклунка і цар Дракон, де височіє гора сміхотлива і гора справедлива на вас чекають чарівні і захопливі пригоди. Герої азійських народних казок готові розповісти вам свої історії!

Крилатий кінь
ТА ІНШІ АЗІЙСЬКІ КАЗКИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

КРИЛАТИЙ КІНЬ
ТА ІНШІ АЗІЙСЬКІ КАЗКИ

ЛІТАЙ-КИЛИМ
КАЗКИ НАРОДІВ СВІТУ

КРИЛАТИЙ
КІНЬ
ТА ІНШІ АЗІЙСЬКІ КАЗКИ

ХАРКІВ 2018 КЛУБ СІМЕЙНОГО ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821-34-93
К82

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Шановні правовласники!

Ми вжили всіх можливих заходів, щоб знайти вас
і домовитися про придбання прав на використання
у наших книгах перекладених вами казок.

Проте інформація з цього питання відсутня.

Ваші твори мають високу художню цінність,
є одними з найкращих серед наявних у наш час
перекладів, тому, з огляду на відсутність відповідної
інформації, ми взяли на себе сміливість надрукувати їх.

Будь ласка, з питань пред'явлення авторських прав
на переклад або обробку вміщених у цій книзі казок
звертайтеся до видавництва «Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”» (тел. 057-783-88-89).

На обкладинці використано ілюстрацію *Анастасії Кустової*

Художник *Анастасія Кустова*

Дизайнер обкладинки *Аліна Ачкасова*

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)
ISBN 978-617-12-4574-7

© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ви-
дання українською мовою,
2018

© Книжковий Клуб «Клуб
Сімейного Дозвілля», ху-
дожне оформлення, 2018

Зла чаклунка і цар Дракон

Корейська казка

Давним-давно прогулювався воїн понад берегом моря. Бачить — семеро хлопчаків не можуть поділити черепаху і хочуть її розрізати. Шкода йому стало бідолашки, викупив він її у дітей і відпустив у воду.

— Дякую тобі, добра людино, — сказала черепаха. — Я, морський цар Дракон, вийшов на сушу, щоб на світ людей подивитися, — тут мене паскудні хлопчаки і схопили. Коли трапиться з тобою біда, прийди на цей берег і покликай мене — допоможу.

Якось збився цей воїн із дороги. Коли бачить — будинок, а отже, нічліг. Стара господиня впустила його і почала вечерю готувати.

Запитав її воїн, як на дорогу вийти, а вона й відповідає:

— Через гори не ходи і себе не губи!
Колись я була володаркою цих хребтів.
Тепер там зла чаклунка живе, лисиця,
їй уже тисяча років.

Але воїн був не з боязких — поганий
той солдат, що лисиці злякався, — і ви-
рушив на світанку туди, куди стара
ходить не радила. Вже ось-ось діста-
неться вершини, раптом звідкись узя-
лася — плаття палає, сама ніби пли-
ве — надзвичайна красуня:

— Я — хазяйка цих гір. Будь моїм
гостем!

Пішов воїн за красунею, а про себе
думає, чи не та це чаклунка, про яку
стара жінка казала. Привела його кра-
суня до себе, нагодувала, напоїла, а са-
ма так і горнеться. Відштовхнув її воїн:

— Не личить дівчині хлопців зама-
нювати.

Розгнівалася красуня.

— Видно, не сподобалась я тобі. Ну
що ж, ти про це пошкодуєш! — із цими
словами чаклунка щось написала на
аркуші паперу і за вітром пустила.

Почорніло небо, над головою воїна здійнявся вихор із вогняних мечів — ось-ось уб'ють його. Попросив він у чаклунки тиждень строку і помчав на заповітний берег, де заповзвся кликати черепаху. Розповів воїн царю Дракону про свою біду, і той наказав трьом братам убити чаклунку.

Ухопився воїн за драконівські хвости — ураз доставили його чудовиська в гори. І наслали дракони бурю, але чаклунці і за вухом не свербить.

— Ти по допомогу до царя Дракона ходив! — з цими словами вона підкинула в повітря аркуш паперу. З неба спустилися три стовпи полум'я — і попадали дракони на землю, і одразу стихла буря.

Схопила чаклунка воїна за руку і каже:

— Залишишся тут, житимемо разом.

А воїн іще місяць строку просить.

— Якщо здумаєш мене знову обдурити, прощення не чекай! — погрозила чаклунка.

Засмутився цар Дракон, дізнавшись про це, і каже:

— Де вже мені цю чаклунку здолати — до небесного царя потрібно йти на уклін.

Вислухав небесний володар морського царя і відправив на землю трьох воїнів. Прийшли вони на гору і наслали бурю — аж тут чаклунку блискавкою і вбило, а на її місці мертва лисиця опинилася. Воїн не знав, як і дякувати своїм рятівникам. А добра стара жінка, яка дала йому притулок, знову стала володаркою гори.

Крилатий кінь

Корейська казка

Були в селянина три сини-богатири. Старший розлюченого бика приборкає, середній краще за всіх на коні скаче, та й молодший ні в чому не поступається. А село їхнє розташовувалося на березі моря і раз у раз зазнавало набігів піратів, яких можна було здолати лише чарівним мечем.

І сталося жахливе: чарівний меч зник зі своєї схованки. Тоді старший син сказав батькові:

— Хочу я наш чарівний меч у ворогів забрати і назад у схованку повернути.

День і ніч він ішов, коли бачить — ущелина, а в ній — будиночок із черепичним дахом. А надворі сивобородий дід сидить.

— Знав, що прийдеш, коня крилатого приготував, — мовив дід і палицею об землю вдарив.

— Який красивий! — вигукнув хлопець, коли з'явився білий кінь із двома крилами.

Кінь вихором поніс наїзника, та одразу й скинув.

Так і повернувся хлопець у село ні з чим.

Став середній син проситися:

— Тату, дозволь мені чарівного меча добути і назад у схованку повернути!

— Хай Бог помагає, сину, — відпустив його селянин.

За три дні добувся юнак до печери сивобородого діда. Питає той:

— Хто такий?

— Я брат того хлопця, який у вас недавно був, — відповідає середній брат.

— Уже пізно, заночуй у мене, а завтра чарівний меч добувати поїдеш.

Уранці скочив хлопець на крилатого коня — тільки до урвища і доскакав: вилетів із сідла — і в річку. Не з мечем — із соромом повернувся.

Став тоді молодший син батька прохати, поклони земні бити:

— Дозволь, тату, і мені щастя спробувати.

— Старші брати ні з чим повернулися, де вже тобі, молодшому, меча дістати? Та й до місяця уповні лише два дні залишилося, — застеріг батько.

— А я через тигрову ущелину поїду! — стояв на своєму хлопець.

Довгий і небезпечний обрав він шлях. Пробирається молодший син крізь нетрі лісові і бачить лютого тигра. Заліз хлопець на дерево і думає: «Тигр, либонь, швидший за коня буде!» Зіскочив він з гілки просто на спину звірові. І поніс його тигр до печери сивобородого діда.

— Невже на тигрові примчав? — здивувався старий.

— На тигрові, — сказав хлопець, — але мені б коня крилатого...

А кінь тут як тут, землю копитом б'є.

Зрадів дід його спритності та моторності:

— Нарешті знайшовся хазяїн до пари коню!

І помчав швидкокрилий кінь молодшого брата до печери, де вороги меч сховали. Ось і Куренсан — гора Дев'ятьох драконів. Спішився хлопець, бачить — а печеру з чарівним мечем кам'яна сова стереже. Але дід хлопця навчив, як бути: узяв той кілька крапель роси і сові на дзьоб накрапав. Прокинулася сова і золотий ключ із дзьоба впустила. Відчинив ним хлопець залізні двері, а за ними серед коштовних каменів меч чарівний лежить.

А тим часом пірати на село напали. Прилетів хлопець на своєму коні — бій саме в розпалі — і почав ворогів бити. Чарівний меч знай собі зблискує. Переможені хто куди повтікали з поля бою. Підійшов тоді хлопець до батька, низенько вклонився і каже:

— Тепер нам ніякий ворог не страшний! Ось він, чарівний меч, наш рятівник, візьми його і назад у схованку поклади!

— Ти відняв у ворогів чарівний меч, тож відтепер ти — його охоронець!

Дух заліза

В'єтнамська казка

Жив у давнину один селянин, та такий бідний, що в господі у нього не знайшлося б і шматочка заліза. І був він такий брудний та обірваний, що дівчата, побачивши його, відверталися, а діти кидались урозсип. Звірі й птахи обминали його, а струмок, не бажаючи розмовляти з жебраком, переставав дзюрчати.

Одного разу уві сні до селянина прийшов дух і каже йому:

— Завтра троє вершників проситимуть тебе про нічліг. Не відмов їм!

Наступного дня селянин побачив біля своєї хатинки людину в білому і на білому коні — від обох віяло холодом.

— Де у тебе можна переночувати? — гукнув вершник.

— У моєму вбогому курені не знайдеться для вас гідного нічлігу, — розгубився селянин.

Трохи згодом бідняк побачив вершника в сяючому жовтому вбранні і верхи на жовтому коні. Грозові хмари були їхніми вірними супутниками, а щойно кінь із вершником наблизився, як з гір налетів порив холодного вітру. Селянин злякався і відмовив мандрівникові в нічлігу.

Увечері він помітив вершника в чорному, непривабливого і кремезного, на могутньому вороному коні. З їхнім наближенням небо прояснилося, легкий вітерець повіяв гірськими лісами, заспівали пташки, а струмочок немов задзюркотів: «Залиш його ночувати!» І селянин без страху впустив його.

До ранку незнайомиць зник, а на місці, де він спав, залишився великий чорний шматок заліза.

Аж тут селянин зрозумів, що перші два вершники були духами срібла і золота, і засмутився, але птахи над ним хором защебетали:

— Не шкодуй, не шкодуй!

І звірі лісові заричали:

— Залізу немає ціни, залізу немає ціни!

Тоді селянин змайстрував зі шматка заліза плуг і лопату й зорав поле. Невдовзі з'явилися перші сходи, а потім у його чашці забілів рис. Він не був більше голодранцем: дівчата задивлялися на нього, діти прихилялися до нього, птахи співали йому своїх пісень, а струмочок радісно дзюрчав для нього.

Гора смішлива, справедлива

В'єтнамська казка

Жили-були два брати. І помер у них батько. І поки молодший син його ховав, старший усе майно до рук прибрав.

Повернувся молодший брат, а вдома хоч конем грай — анічогісінько.

— Куди пропало все наше добро? — запитав він у старшого брата.

— Я й сам не знаю, — збрехав той і додав: — Відтепер немає у нас ні батька, ні матері. Нам вони залишили свій дім. Я людина одружена, а ти ще молодий і самотній — іди на всі чотири сторони.

Старший брат забрав собі дім, усе добро, всі рисові поля і всіх буйволів, залишивши молодшому лише маленьке маїсове поле біля підніжжя гори та старих kota з собакою.

Зібрався молодший засівати своє маїсове поле — та як його зорати? Хіба що

собакою та котом. Нічого не вдієш — запряг він їх у плуг: поганяє собаку — той гавкає, аж валує; поганяє kota — той пронизливо нявкає, а плуг — ані з місця!

Побачила велика гора, як молодший брат оре на собаці й котові, і вибухнула реготом. Широко розкрила кам'яного рота, і молодший брат побачив у глибині чорної печери скарб — гори золота і срібла. Кинувся він до печери, захопив жменю золота і вийшов назовні. А велика гора, насміявшись, закрила свій кам'яний рот.

Прийшовши до села, молодший брат скликав майстрів і поставив міцний просторий будинок, купив двох витривалих буйволів і величезне рисове поле та й зажив у достатку.

Як прочув про те старший брат, ураз позеленів від заздрості і злості.

— Де ти узяв стільки добра? — запитав він у молодшого брата.

Нічого не втаїв молодший.

— Що ж ти не покликав мене, коли знайшов скарб? — допитувався старший.

— Ти живеш дуже далеко, — відповів молодший. — Хіба устиг би я до тебе добігти?

Розсердився тоді старший брат, ударив молодшого, забрав у нього старих собаку і кота.

Молодший брат укотре мовчки стерпів образу, але про себе подумав: «Молодший повинен шанувати старшого, але і старший має бути справедливий до молодшого. Горе тому, хто забуває цю істину».

А старший брат разом із жінкою поспішив на маїсове поле, до підніжжя заповітної гори. За собою вони вели дві пари буйволів, запряжених у вози. На них вони думали вантажити золото і срібло.

Запріг старший брат у плуг собаку й кота і почав їх поганяти: бив собаку — і він тужливо скавулів; бив кота — і він тужливо нявкав. Та плуг не рушав із місця.

Побачила гора, як старший брат оре на собаці й котіві, а поряд без діла стоять

дві пари буйволів, — і недобрим був її сміх. Широко розкрився її кам'яний рот, і золото поманило скнару та його жінку з глибини печери. Мішок за мішком насипають вони, і все жадібній парочці замало! Ох і розсердилася тут велика гора, зсунула брови, блиснула очима і закрила кам'яні губи.

Наступного ранку прийшов до її підніжжя молодший брат і знайшов лише собаку та kota, а ще два вози, запряжені буйволами.

Замірок

Індійська казка

Один чоловік був такий бідний і так зголоднів, що дістав прізвисько — Замірок. Покинув він сім'ю і рідний дім та й подався на чужину.

А довелося йому йти лісом, де було повно диких звірів. Щойно він забрів у хащу — пролунав страшний рев. Не тигр і не пантера, а йде до Замірка велетень: здоровенний, як гора, чорний мов сажка, на лобі роги стирчать, з пащі — ікла, на руках не кігті — кинджали.

Побачив Замірок таке чудовисько — затремтів від страху, але вчасно згадав, що в біді розуму втрачати не слід, та як закричить:

— Стій, нечиста сило! Бо вогнем спалю!

Ліс так і загудів од реготу велетня: захиталися дерева, птахи завмерли у своїх гніздах, тигри, вовки і пантери

кинулися хто куди. А чоловік устояв і закричав:

— Стережися, нечиста сило! Ти сюди подивися! Велетень, сильніший за тебе, у мене в кишені в коробочці сидить.

Він витягнув люстерко і простягнув велетневі — у того аж очі кров'ю налилися. Злякався він себе в люстерку: «Оце так богатир, такого велетня в коробочку заховав!» Почав він благати:

— Пане! Відпусти мене з миром, я тобі відплачу.

— Йди, та пам'ятай: приходь до мене щоразу, як я тебе покличу, — зрадів Замірок.

Велетень погодився, дав Замірку свою волосину і каже:

— Як я тобі знадоблюся, підпали цю волосину. Я одразу прийду.

А Замірок, насвистуючи, пішов своєю дорогою. І привела вона його до одного міста, де якраз з'явився могутній богатир.

— Хочу, — каже він місцевому цареві, — з твоїми богатирами поборотися.

Але жоден із царських богатирів з ним не впорався. Тоді цар оголосив по всіх своїх землях:

— Той, хто переможе чужоземного богатира, дістане велику нагороду.

Ніхто на бій не йшов, аж ось приман-дрував до царя Замірок:

— Я поміряюся силами з богатирем.

У полі для борців огородили місце. Народу зібралося сила-силенна.

Замірок підпалив волосину і каже велетню:

— Зроби так, щоб богатир упав, щойно я його торкнуся.

Вийшов Замірок проти богатира — народ так зо сміху і покотився. Розлютився тут богатир, кинувся на Замірка, та сам і повалився. Цар щедро нагородив Замірка і поставив його над усіма своїми богатирями.

А незабаром з'явився в приміському лісі злий тигр, який убивав усіх перехожих. Знову цар оголосив:

— Хто цього тигра уб'є або живцем візьме, того я щедро нагороджу.

Богатирі зразу вказали на свого начальника, а Замірок і каже:

— Махараджо¹! Влада твоя така велика, що тигр сам прийде до тебе з каяттям.

Не повірив цар, а Замірок у ліс пішов. Там він викликав велетня і наказав йому зловити тигра. Сказано — зроблено. Як побачив цар, що тигр іде до нього, підбгавши хвоста, щедро нагородив Замірка і своїм головним радником призначив.

І почав Замірок цареві радити:

— Розпусти військо. Навіщо воно, коли я тобі служу?

А ворог не дримає — негайно йде війською на царя без армії. Послав тоді цар по Замірка і питає:

— Ну і як ми воюватимемо?

— Завтра я самотужки вийду на ворога, все його військо і розбіжиться, — заспокоїв його Замірок.

На ранок другого дня Замірок підпалив волосину.

¹ Махараджа (з санскриту перекладається як «великий володар») — титул князя високого рангу в Індії. (Тут і далі прим. укл., якщо не вказано інше.)

— Придумай, як прогнати вороже військо, а ворожого царя в полон узяти, — велів він велетню.

Велетень дав йому жменьку чечевиці і сказав:

— Іди на війну. Як підійде ворожарать ближче, кинь у її бік оцю чечевицю. Решта — мій клопіт.

Побачив ворожий цар одного воїна в полі — не міг надивуватися. Велів він схопити цього нахабу. Але щойно його військо наблизилося до Замірка, як той кинув назустріч йому зерна чечевиці. Воїни осліпли від того і порубали один одного. Хто вцілів, кинувся навтьоки, а Замірок полонив ворожого царя. Цар іще більше нагородив свого радника і зробив його правителем ворожих земель.

Дві матері, дві доньки

Індійська народна казка

Один ткач мав двох жінок та від кожної доньку. Першу звали Щаслива, а другу — Нещаслива. Ткач більше любив старшу жінку та її доньку Щасливу. Обидві вони тільки те й робили, що спали та їли. А Нещаслива з матір'ю варили обід, прибирали в хаті, сукали пряжу. Щаслива та її матір давали їм трохи рису, присмачуючи цю їжу гіркими докорами.

Ось ткач постарів і помер. Старша жінка з донькою забрали собі всі його гроші й стали жити окремо від Нещасливої з матір'ю.

Щаслива та її мати щодня бігали на базар, купували солодощі, варили собі смачні страви.

А Нещаслива з матір'ю день і ніч пряли, ткали рушники або й просто

полотно. За цю виснажливу роботу їм платили кілька рупій, отож і жили вони надголодь.

Якось їхню пряжу попсували миші. Мати Нещасливої розплутала нитки, склала в кошик і поставила на сонце, а сама зібрала білизну й пішла до річки прати.

Нещаслива ж лишилася вдома стерегти пряжу.

Раптом повіяв рвучкий вітер, підняв пряжу й поніс. Нещаслива залилася слізьми.

— Не плач, дівчино! Ходімо зі мною, я віддам тобі пряжу, — сказав вітер.

І Нещаслива побігла вслід за вітром. Дорогою трапився їй хлів із коровою.

— Дівчино добра, вичисти мій хлів! — попросила корова.

Нещаслива вичистила хлів, підстелила корові, дала сіна й води і знов побігла слідом за вітром.

Згодом трапилося їй бананове дерево.

— Дівчино добра, душить мене ліана, обірви її! — попросило дерево.

Нещаслива спинилася, обірвала ліану
й побігла далі.

Згодом перестріло її мангове дерево.
— Дівчино добра, — каже дерево, —
у мій стовбур повпивалися колючки.
Повибирай їх.

Нещаслива обірвала колючки, відгре-
бла з-під дерева опале листя, дала всьо-
му лад і знов побігла вслід за вітром.

Дорогою зустрілася їй лошиця.

— Дівчино добра, нарви мені трави,
нагодуй мене! — попросила вона.

Нещаслива нарвала трави, дала її ло-
шиці й побігла далі.

І ось вона побачила багатий дім. На
ганку сиділа бабуся й сукала нитки.
З тих ниток тут-таки виходило по кіль-
ка гарних сарі¹. А це була не проста
бабуся, а мати місяця.

— Підійди до бабусі, дівчино, попро-
си в неї пряжі, — шепнув вітер.

¹ Сарі — індійський жіночий одяг у вигляді полотнища
тканини, один край якого прикріплюють до тугого пояса,
обвиваючи ним стегна і ноги, інший — накидають на
плече або на голову як хустку.

Нещаслива підійшла до бабусі, торкнулася її ніг, склала долоні й, піднісши їх до обличчя, вклонилася.

— Бабусю, — мовила вона, — вітер забрав у мене всю пряжу, і тепер мати розгнівається на мене. Дай мені трохи пряжі, будь ласка!

Мати місяця відкинула пасмо волосся, білого, як місячне сяйво, й побачила перед собою молоду дівчину. Голос у старенької був тихий і ніжний.

— Не поспішай, люба дівчино, — відповіла бабуса. — У моїй світлиці є сарі й покривала. Вибери собі, які схочеш, потім скупайся двічі в ставку, далі повернися у світлицю й пообідай. А тоді вже я дам тобі пряжу.

Дівчина ввійшла до світлиці, де лежало багато чудових сарі й покривал. Але вона вибрала собі найменші і вже прані сарі та покривала й пішла до ставка.

Тільки-но вона ступила в воду, як обернулася на красуню. Та ще й на яку! Відколи світ є світом — такої ніхто не бачив. Увійшла дівчина у ставок удруге — і на

її руки та ноги самі собою нанизалися персні та браслети з діамантами, перлинами й самоцвітами.

Нещаслива вийшла зі ставка й подалася до світлиці, де на неї вже чекав обід. Скільки там було страв! Та вона скромно сіла край столу, з'їла трохи рису й вийшла до бабусі.

— Ось ти й прийшла, люба моя дитино, — мовила мати місяця. — А тепер відчини он ті двері й візьми зі скриньки пряжу.

Нещаслива відчинила двері й побачила багато скринь — великих і маленьких, старих і нових. Вона вибрала найменшу, майже іграшкову стареньку скриньку й принесла до бабусі.

— Дитино моя, скринька мені не потрібна, — сказала мати місяця. — Тут лежить твоя пряжа. Вертайся, люба, до матері.

Нещаслива шанобливо вклонилася бабусі, взяла скриньку і вирушила додому. Діаманти і самоцвіти, що були на ній, освітлювали дівчині дорогу.

Незабаром перестріла її лошиця.

— Дівчино добра, підійди до мене, я хочу тобі щось подарувати, — мовила вона.

І подарувала Нещасливій гарне крилате лоша.

А мангове дерево покликало:

— Дівчино добра, підійди ближче, я хочу тобі щось подарувати!

І подарувало Нещасливій горня з золотими монетами.

Бананове дерево сказало:

— Дівчино добра, підійди ближче, я хочу тобі дещо подарувати!

І простягло Нещасливій величезне гроно золотих бананів.

А корова мовила:

— Дівчино добра, підійди ближче, я хочу тобі щось подарувати!

І подарувала Нещасливій гарне телятко.

Дівчина поклала на лоша горня з монетами і золоті банани, взяла телятко за мотузку і рушила далі.

А вдома дівчину вже довго розшукувала мати.

— Де ти, донечко? Озвися! — тривожно гукала вона. — А де ділася наша пряжа?

Побачивши доньку, мати скрикнула:

— Оце так диво! Де ти була? І звідки ти все це принесла?

Вони міцно обнялися.

Нещаслива розповіла матері про свої пригоди, і вони пішли до Щасливої та її матері.

— Дивіться, — кажуть, — скільки добра подарувала мати місяця! Тепер ми всі заживемо щасливо. Нехай і Щаслива візьме собі трохи прикрас, тут вистачить!

Мати Щасливої витріщила очі й скривилася.

— Що за маячня! — вигукнула вона. — Не потрібні нам ваші подачки — і без них обійдемося! Вдавіться своїм добром!

А сама подумала: «Грім би вас побив! Хіба моя донечка не народилася в сорочці? Та вона ж завтра піде й принесе втричі більше!»

Нещаслива з матір'ю, розгублені, повернулися додому.

А вночі скринька відчинилася, і звідти вийшов царенко — наречений Нещасливої. Він сів верхи на коня, випив молока чарівної корови — і хатину Нещасливої та її матері осяяло дивне світло.

Тим часом Щаслива розклала на подвір'ї пряжу, посадовила матір стерегти її, а сама взяла вузол білизни і пішла на річку прати. Незабаром налетів вітер і вкрав пряжу. Щаслива побігла вслід за вітром. Дорогою зустрілася їй корова.

— Дівчино добра, — мовила корова, — вислухай мене!

Та Щаслива навіть не озирнулася.

Гукало її і бананове дерево, і мангове дерево, і лошиця. Та Щаслива ні на кого не звертала уваги, нікому не допомагала, тільки сердилася на всіх, лаялася.

— Ніколи мені з вами морочитись! — казала вона. — Я поспішаю до самої матері місяця!

Зміст

Зла чаклунка і цар Дракон (<i>Корейська казка</i>).....	5
Крилатий кінь (<i>Корейська казка</i>)	9
Дух заліза (<i>В'єтнамська казка</i>)	13
Гора смішлива, справедлива (<i>В'єтнамська казка</i>).....	16
Замірок (<i>Індійська казка</i>).....	20
Дві матері, дві доньки (<i>Індійська народна казка</i>).....	25
Лялька (<i>Індійська казка</i>)	37
Як дівчина в гостях у людоджерів побувала (<i>В'єтнамська казка</i>).....	40
Іссумбосі (<i>Японська казка</i>)	50
Очі змії (<i>Японська казка</i>)	57
Острів людоджерів (<i>Японська казка</i>).....	64
Перевертень зі старого храму (<i>Японська казка</i>) ...	71
Жовтий лелека (<i>Китайська казка</i>).....	76
Тесля і демон Оніроку (<i>Японська казка</i>).....	78
Подарунки для красуні (<i>Китайська казка</i>).....	87
Дракон і його самоцвіти (<i>Китайська казка</i>)	90
Як ледар свої руки й ноги позичав (<i>В'єтнамська народна казка</i>).....	103
Витівки зайця-хитруна (<i>В'єтнамська народна казка</i>).....	125
Сандалії-скороходи (<i>Японська народна казка</i>) ...	130

Таро-силач (<i>Японська народна казка</i>).....	136
Пензлик Маляна (<i>Китайська народна казка</i>).....	141
Як мавпи витягали з криниці місяць (<i>Китайська народна казка</i>)	148
П'ятеро братів Лю (<i>Китайська народна казка</i>).....	152
Гончар (<i>Непальська народна казка</i>).....	161
Чотири бажання (<i>Корейська народна казка</i>)	164
Зрадливий товариш (<i>Індійська народна казка</i>).....	171
Чому Тигр такий злий на Кота (<i>Бірманська народна казка</i>).....	175
Золотий Черепаха (<i>Бірманська народна казка</i>).....	178
Хлопчик, який малював кішок (<i>Японська народна казка</i>).....	186
Одноокий і двоокий (<i>Японська народна казка</i>)	195
Страшний звір Кап-кап (<i>Японська народна казка</i>).....	200
Солов'їний будинок (<i>Японська народна казка</i>).....	206
Чому в морі вода солоня (<i>Японська народна казка</i>).....	214
Як старець із гори Юньті допоміг людям (<i>Китайська народна казка</i>)	225

Літературно-художнє видання

Серія «Літай-килим: казки народів світу»

Крилатий кінь та інші азійські казки

Укладач **ФРЕЗЕР Афанасій**

Керівник проекту *В. А. Тютюнник*
Координатор проекту *Н. Ю. Олянішина*
Редактор *К. О. Єрохін*
Художній редактор *А. В. Ачкасова*
Технічний редактор *В. Г. Євлахов*
Коректор *Г. С. Тетельман*

Підписано до друку 08.02.2018. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «SchoolBook».
Ум. друк. арк. 12,6. + кольор. вкл.
Наклад 10 500 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61052, м. Харків, вул. Різдяна, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

- за телефонами довідкової служби (050) 113-93-93 (МТС); (093) 170-03-93 (life); (067) 332-93-93 (Київстар); (057) 783-88-88

- на сайті Клубу: www.bookclub.ua
- у мережі фірмових магазинів див. адреси на сайті Клубу або за QR-кодом

Надсилається безоплатний каталог

Запрошуємо до співпраці авторів
e-mail: publish@ksd.ua

**Запрошуємо до співпраці художників,
перекладачів, редакторів**
e-mail: editor@ksd.ua

**Для гуртових
клієнтів**

Харків

тел./факс +38(057)703-44-57
e-mail: trade@ksd.ua

Київ

тел./факс +38(067)575-27-55
e-mail: kyiv@ksd.ua

Одеса

тел./факс +38(067)572-44-28
e-mail: odessa@ksd.ua

**К82 Крилатий кінь та інші азійські казки / укл. А. Фре-
зер ; худож. А. Кустова. — Харків : Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля», 2018. — 240 с. : кольор.
вкл.**

ISBN 978-617-12-2259-5 (серія)
ISBN 978-617-12-4574-7

Умощується зручніше на нашому літай-килімі, маленькі читачі та слухачі, — скоро він вирушає до чарівного світу народних казок! Тут розсікає своїми сильними крилами повітря крилатий кінь, а хоробрі та мудрі дівчата не лякаються страшних людоджерів, дракон охороняє свої незліченні скарби, веселі мавпочки намагаються дістати з колодязя срібний місяць, а хоробрий Таро-Силач і крихтний Іссумбосі вирушають в небезпечну подорож. Там, в далеких краях, де зачалася зла чаклунка і цар Дракон, де височіє гора сміхотлива і гора справедлива на вас чекають чарівні і захопливі пригоди. Герої азійських народних казок готові розповісти вам свої історії!

УДК 821-34-93